ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὅταν ἀνεκάλυψες πὼς σὲ κατασκοπεύω γιὰ λογαριασμὸ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, συνέχισε ἡ Ἀλίκη, τότε μ' ἐξανάγκασες νὰ γράψω μιὰ ἐπιστολή, μέσα στὴν ὁποία νὰ ὁμολογῶ, ὅτι σκότωσα τὸ παιδί μου, ὅτι εἶμαι μιὰ παιδοκτόνος! Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ σοῦ τὴν παρέδωσα καὶ σὺ φρόντισες νὰ τὴν στείλης στὴν Αἰκατερίνη κι' ἔτσι μ' ἔχει πειὰ στὰ χέρια της καὶ μπορεῖ νὰ μὲ χρεμάση ὁπότε θέλει... Πάνι Γαρόλα, σὲ ἱκετεύω, ζήτησε πίσω τὴν ἐπιστολὴ αὐτή!... Αὐτρωσέ με!... Συχώρεσέ με!... Ἔλεος!... Θέλω νὰ ζήσω ἥσυχα πειά...

— Θέλεις νὰ ζήσης ἥσυχα, γιατὶ ἀγαπᾶς κάποιον... Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔ, ναί λοιπόν! Ἀγαπῶ, ἀγαπῶ πραγματικὰ αὐτὴ τὴ φορά! Ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

— Ἀγαπᾶς; Κι' ἔρχεσαι σὲ μένα, τὸν προδομένο, τὸν ἐγκαταλελειμένο ἐραστή, ζητῶντας νὰ σὲ διευκολύνω στὸν ἔρωτά σου; Ὄχι, Ἀλίκη ντὲ Λοῦξ! Δὲν θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ζητᾶς! Θὰ σὲ τιμωρήσω, ὅπως σοῦ ἀξίζει... Γνωρίζω ποιὸν ἀγαπᾶς καὶ θὰ σὲ ἐκδικηθῶ!

Ἀκούγοντας τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, ἡ Ἀλίκη ἔπεσε κάτω λιπόθυμη... Ὁ Πάνι Γαρόλα τράβηξε γιὰ τὸ κελλί του, τρίζοντας τὰ δόντια του. Ἡ θειὰ Λαύρα, ποὺ ἀντελήφθη τὴ σκηνή, ἔτρεξε στὸ ἐξομολογητήριο, συνέφερε τὴν Ἀλίκη καὶ τὴ βοήθησε νὰ γυρίσουν σπίτι...

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λοῦξ πέρασε τὴ νύχτα της κλαίγοντας. Ἦταν χαμένη, χαμένη γιὰ πάντα. Ἦταν τελείως ἀπελπισμένη. Κι' ἐπὶ πλέον ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐπομένη τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὴν διαβολογυναίκα αὐτή, τὴν καταστροφέα της, τὸν τύραννό της... Ὡστόσο ὅταν ξημέρωσε, ἡ Ἀλίκη ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της, ντύθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Λούβρο. Ζήτησε ἐκεῖ νὰ τὴν παρουσιάσουν στὴ βασιλομήτορα, μὰ τῆς εἶπαν νὰ περιμένη.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ τρομερὴ γυναίκα, ἡ κακοῦργος, ἡ δολοφόνος, ἡ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος, συνομίλοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μὲ τὸν ἔμπιστό της ἀστρολόγο Ρουτζιέρι, δίνοντάς του διάφορες ἐντολές, ὕποπτες καὶ ἐγκληματικές. Κατόπιν ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων πέρασε στὰ διαμερίσματα τοῦ γυιοῦ της Καρόλου τοῦ Θ' καὶ συνομίλησε ἀρκετὰ μαζύ του γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν Οὐγενότων, τοὺς ὁποίους μισοῦσε.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἄκουγε τὴ μητέρα του μὲ τὸ κεφάλι κρεμασμένο στὸ στῆθος του. Δὲν πίστευε στὰ λόγια της. Ἤξερε καλά, ὅτι ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅτι ποθοῦσε τὸ θάνατό του!... Γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγη γρήγορα, λέγοντάς της πὼς εἶνε ἀδιάθετος.

Ὅταν ἡ Αἰκατερίνη πέρασε στὰ διαμερίσματά της, διέταξε νὰ τῆς παρουσιάσουν τὴν Ἀλίκη ντὲ Λοῦξ. Ἡ φτωχὴ νέα παρουσιάστηκε ἀμέσως μπροστά της ταραγμένη, χλωμή, ἀνήσυχη...

Ἡ Αἰκατερίνη τῆς ἔρριξε μιὰ γρηγορη ματιὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη ψεύτικη καλωσύνη:

— Ἐγύρισες λοιπόν, ἀγαπητή μου κόρη; Θὰ ἤρθες ἐχτὲς χωρὶς ἄλλο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι, κυρία. Ἔχω φτάσει πρὸ ἡμερῶν...

— Πρὸ ἡμερῶν; Καὶ σήμερα ἔρχεσαι νὰ μὲ δῆς; Γιατὶ ἄργησες τόσο πολύ; φώναξε ἡ βασίλισσα.

— Ἤμουν κατακονρασμένη, Μεγαλειοτάτη, ψέλλισε ἡ Ἀλίκη.

— Βέβαια, βέβαια, καταλαβαίνω... Εἴχες ἀνάγκη νὰ ἀναπαυτῆς. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά, κόρη μου. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι εἶμαι πληρέστατα εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα. Ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἀναπαυτῆς. Τὸ ρόλο σου καὶ ἀμφιβάλλω ἂν βρίσκεται καλύτερη διπλωμάτις ἀπὸ σένα... Ἀλίκη, ἐξυπηρέτησες ὅπως ἔπρεπε τὰ συμφέροντά μου καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ βασιλέως. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀντωμειφθῆς γι' αὐτό...

— Ἡ Μεγαλειότης σας ἐκφράζεται γιὰ μένα κατὰ τέτοιον τρόπο, ποὺ μὲ κάνει νὰ συγκινοῦμαι, ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη κόρη.

— Ὄχι, ὄχι, λέω τὴν ἀλήθεια καὶ τίποτε παραπάνω. Ἂν δὲν ἤσοιν ἐσύ, ποτὲ δὲν θὰ μάθαινα καὶ δὲν θὰ ματαίωνα ἐγκαίρως τὰ σχέδια τῆς μεγαλείτερης ἐχθρᾶς μου... τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρας. Ὡστόσο θέλω νὰ κάμω πειὰ εἰρήνη μαζύ της καὶ σκοπεύω νὰ χρησιμοποιήσω ἐσένα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... Πιστεύω, ὅτι ἀρκετὰ θἄχης ξεκουραστεῖ τώρα, κόρη μου, καὶ ὅτι θἄσαι σὲ θέσι ν' ἀναχωρήσης σήμερα κιόλας...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἡ Αἰκατερίνη κύτταξε προσεχτικὰ τὴν Ἀλίκη.

Ἡ ὡραία κόρη εἶχε σκύψει κάτω τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήση.

— Ἄ, ἀλήθεια! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Αἰκατερίνη. Τί γύρευε ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας στὸ Παρίσι;

— Ἐρχότανε γιὰ νὰ πουλήση τὰ διαμαντικά της, Μεγαλειοτάτη.

— Τί κρίμα τὴν καϊμένη! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πουλάη τὰ διαμαντικά της; Βρῆκε τοὐλάχιστο καλὴ τιμή; Ἀλλὰ τί μὲ μέλει ἐμένα γι' αὐτό; Ὁποσδήποτε εἶνε εὐτυχής, ἀφοῦ τῆς μένουν ἀκόμα διαμάντια γιὰ νὰ πουλάη. Ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ τίποτε σχεδόν, ἢ κι' ἂν ἔχω, τὰ χαρίζω στοὺς φίλους μου... Δός μου, σὲ παρακαλῶ, Ἀλίκη, αὐτὸ τὸ κουτὶ ποὺ εἶνε πάνω στὸ τραπέζι...

Ἡ Ἀλίκη τῆς τὸ ἔδωσε κι' ἡ Αἰκατερίνη τὸ ἄνοιξε. Φάνηκε ἀμέσως τότε μιὰ μεγάλη πόρτη γιὰ ζώνη καὶ ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια ἀπερίγραπτης ὡραιότητος καὶ μεγίστης ἀξίας.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως ἔμενε ἀπαθὴς μπρὸς στὰ θαυμάσια αὐτὰ στολίδια.

Ἡ Αἰκατερίνη τῆς ἔρριξε ἕνα πλάγιο βλέμμα κι' ἐνῶ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο πλανιότανε στὰ ὡχρὰ χείλη της, τῆς εἶπε:

— Ἔ, τί λές, κόρη μου; Σοῦ ἀρέσουν;

— Τὰ κοσμήματα αὐτὰ εἶνε ὡραιότατα, εἶπε ἡ Ἀλίκη, ἀφηρημένη.

— Μπράβο!... Λοιπὸν τί λέγαμε; Ἄ, τὸ θυμήθηκα... Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας πούλησε τὰ τελευταῖα της κοσμήματα. Σὲ ποιὸν ὅμως;

— Στὸν Ἑβραῖο Ἰσαὰκ Ρουμπέν, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλίκη, ταραγμένη πάντα.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε προσέξει τὴν ταραχή της.

— Μὰ γιατὶ φαίνεσαι ταραγμένη, κόρη μου; ρώτησε. Ἐσὺ ἀναπαύτηκες τόσες ἡμέρες. Καὶ μάλιστα δὲν σοῦκαμα καμμιὰ παρατήρησι γι' αὐτό, ἐνῶ μποροῦσε νὰ προκύψη ἀνωμαλία ἀπὸ τὴν ἀργητά σου... Ἄς εἶνε, τέλος πάντων. Τώρα πρόκειται νὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰν ἄλλη ἐντολή, τὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἄλλον ἀπὸ σένα. Πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι μονάχα ἀπὸ σένα δὲν κρύβω τὰ μυστικά μου. Καὶ γιὰ ἀπόδειξι, θὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ σπουδαιότατη εἴδησι...

Ἡ Αἰκατερίνη ἄφησε νὰ περάσουν λίγα λεπτὰ κι' ἐξακολούθησε ζωηρότερα:

— Ὁ βασιλεὺς πρόκειται νὰ συμφιλιωθῆ ὁριστικὰ μὲ τοὺς Οὐγενότους!... Καὶ τότε, καταλαβαίνεις; Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας θὰ γίνη φίλη μας, θἄρθη στὸ Παρίσι, θὰ κατοικήση στὰ ἀνάκτορά μου...

Ὅσο μιλοῦσε ἡ Αἰκατερίνη, ἡ Ἀλίκη γινόταν ὁλοένα πιὸ χλωμή. Στὶς τελευταῖες μάλιστα λέξεις τῆς Αἰκατερίνης, κατέπνιξε μιὰ κραυγή, τὴν ὁποία ὅμως ἡ βασίλισσα προσποιήθηκε πὼς δὲν ἄκουσε...

— Πρὶν λοιπὸν ἀρχίσοιν ἡ ἐπίσημες διαπραγματεύσεις, ἐξακολούθησε ἡ Αἰκατερίνη, πρέπει νὰ κάμω γνωστὴ τὴν εἴδησι αὐτὴ στὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρας. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ ἐκλέγω ὡς μόνη κατάλληλη ἐσένα... Μὲ καταλαβαίνεις καλά;...

Ἡ Ἀλίκη θέλησε νὰ πῆ κάτι μὰ ἡ Αἰκατερίνη τὴν διέκοψε.

— Θὰ φύγης ἀμέσως, τῆς εἶπε. Θὰ πῆς στὴ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ καὶ συγχρόνως θὰ τῆς δώσης ἕνα δῶρο ἐκ μέρους μου, ἕνα ζευγάρι γάντια, κατάλαβες; Τὰ γάντια αὐτὰ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὰ φορέσης. Πρόσεξε μὴν τὰ βάλης στὰ χέρια σου, κόρη μου!...

Ἡ Ἀλίκη κατάλαβε τὸ καταχθόνιο σχέδιο τῆς Αἰκατερίνης κι' ἀνατρίχιασε. Χλωμή, σὰν λείψανο γύρισε στὴ βασιλομήτορα καὶ τῆς εἶπε:

— Μεγαλειοτάτη, αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε εἶν' ἀδύνατο.

— Γιατί; ρώτησε κοχλάζουσα ἐξ ὀργῆς ἡ Αἰκατερίνη.

— Γιατί ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ξέρει ποιὰ εἶμαι. Ξέρει πὼς εἶμαι μιὰ κατάκοπος. Μ' ἀνακάλυψε...

— Σ' ἀνακάλυψε!...

Ἡ Αἰκατερίνη τινάχτηκε πάνω ἀφρίζοντας. Ἔτριζε τὰ δόντια της, μουρμούριζε βλαστήμιες καὶ κατάρες. Τέλος ὁ θυμός της ἔπεσε σιγὰ-σιγὰ καὶ ξανακάθησε κοντὰ στὴν Ἀλίκη.

— Ἔστω, εἶπε ἀφοῦ ἄκουσε τὶς δικαιολογίες της, δὲν φταῖς ἐσὺ γιὰ ὅ,τι συνέβη. Θἄθελα βέβαια νὰ ἐξακολουθήσης τὴ δουλειά σου αὐτὴ ὥς ποὺ νὰ συντρίψω τὴν ἀντίπαλό μου, μὰ μιὰ καὶ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, θὰ σοῦ ἀναθέσω ἄλλη δουλειά, γιατί εἶσαι ἔξυπνη καὶ τὰ καταφέρνεις καλά.

Ἡ Ἀλίκη ἔρριξε. Ἤθελε νὰ πῆ ὀρθὰ-κοφτὰ στὴν Αἰκατερίνη τὴν ἀτόφασί της νὰ ζήση στὸ ἑξῆς τίμια καὶ ἥσυχα, μὰ δὲν τολμοῦσε.

— Ἄκουσέ με λοιπὸν μὲ προσοχή, συνέχισε ἡ Αἰκατερίνη. Θὰ σοῦ ἀναθέσω τώρα μιὰ ἀκόμα δουλειά, τὴν τελευταία. Κι' ἔπειτα θἄσαι πειὰ ἐλεύτερη, κόρη μου, νὰ παντρευτῆς ἕναν εὐγενῆ καὶ νὰ ζήσης ἥσυχα. Θὰ σὲ προικίσω ἐγώ. Ἔχω ἑφτὰ μέγαρα στὸ Παρίσι.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἔ, ναί λοιπόν, ἀγαπῶ, ἀγαπῶ πραγματικὰ αὐτὴ τὴ φορά!... εἶπε ἡ Ἀλίκη.